

Габриела ***МАДЖАРОВА***

СЪПРУЖЕСКА ЛЮБОВ

Обичам те, когато се затваряш,
и слаб си, но не си признаваш.
Обичам те, когато се умаряш
добро от зло да разпознаваш.
Обичам те, когато ме засягаш,
вината виждаш само в мене.
Обичам те, когато се напрягаш
светa ми от друг да вземеш.
Обичам те, когато не разбираш
и няма те, когато ми се плаче.
Когато оправдания намираш
и нищичко желанията ми не значат.

Защото:
лесно те обичам в любовта ти,
когато ти си истински чудесен.
Но нека да съм вярна в слабостта ти,
тъй както Бог към мене се отнесе.
Той в любовта Си стана Жертва
за греха на хора заблудени.
Не ме осъди и отхвърли,
Христос смили се и над мене.

Бог вижда ме облечена във бяло,
със благодат ме учи на доброто:
опазвайки семейството си цяло,
докрай да се стопя в едното.

БЪЛГАРКА

Потомък съм на славни героини –
жени на вяра и на вярност до смъртта.
И част от тях след толкова години
е в мойта кръв и в моята съдба.

Една частица като глас молитвен
или като далечен благослов –
тя иска от сърцето да откликне
днес на спасителния Божий зов.

Тя иска вяра, святост, смелост
да бият днес във женските сърца
и любовта към Бога и човека
да е наследството за нашите деца.

РАЗЧУПВАНЕ

Седем хляба, малко рибки –
това е всичко в моята душа.
А докъдето поглед стига
се виждат гладни за любов сърца.

Жени, жадуващи утеха;
засъхнали в очакване мечти
за топлината на една прегръдка
и за разбирането в две очи.

Не искам аз сама, щастлива,
да се насищам с милостта,
но с хляба при Христос ще ида
да го разчупи в моята душа

и умножаване навред да нося
на всичките възлюбени чада.
Подавайки, да им напомня:
„От Господа е тази добрина!“

Дано укрепне крехката им вяра,
да се усмихнат тъжните очи.
В единство пак да са събрани,
да хвалят Бога моите сестри.

А щом се свърши, в тишината
ще вляза в скришната си стая
и там, всред седем пълни коша,
с Христос и аз ще ям накрая.

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, отговорни редактори Снежана Костадинова, Боян Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове:

ISSN 2738-7798

Йскри в Йскрец словесното огниво.
И сее във душата светлина.
Сеяч е то на дефицитно слово,
разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

ИСКРИ

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Година III, брой 32, януари , 2022 г.

Тримата СВЕТИТЕЛИ

„Като единонравни на апостолите и учители на вселената, молете Владиката на всички да даде мир на вселената и на душите ни – велика милост.“

Св. Василий Велики, Теофан Грек, 14 век, Русия.

На 30 януари (12.02 – ст.ст.) празнуваме паметта на трима велики архиереи на светата ни Църква: ***св. Василий Велики, св. Григорий Богослов и св. Йоан Златоуст.***

Още в първите векове, през времето на техния живот, християните и цялата Православна Църква били раздирани от вътрешни междуособици и разпри. Според пророческите слова на Спасителя, вътре в нея, между вярващите, се явили *„люти вълци*“, които разделяли стадото на словесните овци, наречено с името Христово. Появили се множество еретици, които проповядвали различно от апостолското благовестие, и то по най-важните догматични въпроси: за тайната на Светата Троица и за личността на Христос!

Затова се наложило най-просветените и учени хора на онова време да се съберат и да установят веднъж за винаги всички канонични определения на Църквата. Това сторили Светите Отци, сред които тримата Светители заемат най-почетно място.

Освен, че били просветени и учени, по-високото им достойнство било смирението и свѐтият богоугоден живот, защото без него нито един мъдрец от този свят не може да познае Бога и Неговите тайни!

През късния 11 в., осъзнавайки делото и заслугите им, народът започнал да спори за достойнството им.

Именно от тези времена до нас достига чудното установяване на настоящия общ празник. Те, както приживе, така и сега желаели най-вече единомислие между християните.

Продължава на стр. 2

Както в миналото, така и днес, ние продължаваме да таим в себе си някои изключително неприятни душевни недъзи. Често сме готово на дребни и маловажни неща, на фона на цялостната картина на света и живота, да придаваме огромно значение. Привнасяйки много страст и гордост, въз основа на тези дреболии, ние започваме да се самоопределяме, разделяме и дори да водим своеобразни войни. От тях никога не е имало полза, а напротив – огромна вреда.

В миналото така се получава с паметта на трите светители. Едни започнали да се наричат *Василиани,* други *Григориани*, а трети - *Йоанити*!

Спорът за достойнството на всеки от тях, прекратили самите светци, като се явили на Евхаитския епископ Йоан и му наредили да бъде установен общ празник, след като през януари се празнувала паметта на всеки от тях поотделно. ***(На 01.01 – на св. Василии, на на 25.01 – на св. Григорий и на 27.01 – на св. Йоан.)***

Но кои всъщност са светите Василий Велики, Григорий Богослов и Йона Златоуст?

За тях са написани томове с книги и въпреки това те няма как да обхванат цялата висока и невеществена светлина на светийските им образи. Тяхното учение е като неизбродна глъбина на мъдростта за Бога, човека и света. Цял живот не може да стигне, за да бъде обхванато в пълнота тяхното учение. Затова тук ще се опитаме с няколко щрихи да очертаем образите ми и така за очите на съзнанието ни да станат видими едни несложни силуети, та макар и „черно-бели“. От тях, със сигурност, отново ще струи светлина на святост и божество.

Както всички знаем, много ценно и важно е в съвсем ранна възраст в детското съзнание да бъдат заложени правилните етични и нравствени норми, както и истината за Бога. Това се случва с малкия Василий, когато той живее със своята баба Макрина на село. По-късно той сам ще каже, че Понятието за Бога, което придобил в детинство от блажената си майка и баба, расте в него с развитието на ума.

Роден около 330 г. в Кападокия, той е изпратен да учи в Кесария, Константинопол, а по-късно – в Атина. Тя е град, който години наред се слави с най-елитните, за онова време, школи и преподаватели. Все пак, колкото и мъдростта на древноелинските философи да блестяла като ненадмината в целия свят, градът бил център на една все още езическа култура, която, обаче по ред причини станала пръв приемник на Православната вяра. Нещо повече! Древноелинската философия със своята изградена и усъвършенствана терминология, която светите Отци на Църквата владеели до съвършенство, съвпадаща с езика на Евангелието, влязла в употреба на божествената догматика. С термини, като „Слово“, „Същност“, „Природа“, „Лице“, „Единосъщен“ и др., били изяснени и добре обяснени догматичните вероопределения на Християнската догматика.

СВ. ГРИГОРИ БОГОСЛОВ

В Атина, тази столица на древноелинската езическа култура, св. Василий се срещнал с Григорий – бъдещият Богослов. Тази среща сложила началото на едно дългогодишно приятелство, основано на християнската братска любов и единомислие. По-късно сам св. Василий ще разказва, как те били *„другари, сътрапезници и роднини“*; как заедно те имали един единствен път – пътят към храма и техните наставници. По него те вървели в целомъдрие, добродетелност, отдалечаване от земното и живот за бъдещите (небесни) блага.

Св. Василий желаел, отричайки се от света, да служи и живее само за Бога. Заселвайки се на едно чудно красиво място в Понтийската област, до една река, полека около него се събрало голямо монашеско братство. Въпреки високото си образование, той смятал, че постоянната работа е най-голямото благо, а празнотата (безделието) – най-голямото зло. На това място често го спохождал приятелят му св. Григорий Богослов, но той имал грижи – гледал престарелия си баща, известният светител Григорий Назиански.

Минали години, а св. Василий с усърдие пребивавал в пустиножителство, служейки смирено на братята си. Но Бог го повикал на обществено служение. Изучавайки в пълнота Свещеното писание, той можел да отстоява истините на вярата, така както били обявени от Самия Христос и Неговите апостоли. Освен, че дал отпор срещу раннохристиянската ерес, той, като презвитер в гр. Кесария се грижел с любов за цялостния му живот. По негово време били изградени много болници и странноприемници. Цялото имущество на презвитера било една стара дреха и няколко книги.

Едва ли за нас е възможно да осъзнаем личността на св. Василий, но опитвайки се, трябва да разберем, че тогавашното му завидно образование, усъвършенствано благодарение на дългогодишните му грижи за нуждите на манастира, го превърнали от любящ и милосърден лекар до необуреваем защитник на истината и справедливостта на всяка крачка – в Църквата, живота и градското общество. Той се е явявал съдия и примирител в тъжбите и споровете, застъпник за бедните и онеправданите.

Продължава в бр.33

Снежана ***КОСТАДИНОВА***

ДЕКА Е ВУТЕ?

Направили комунистите събрание в едно шопско село няколко години след 9 септември 1944 година. Докладът бил пълен с непознати думи и обещания за светло бъдеще. А за селяните това била мъглява работа. Утре! Но те живеели днес, когато войната донесла и оставила бедност и глад, купони и наряди. Мълчаливо „слушали“, но нищо не чували.

– Не се страхувайте! Кажете си болката! – подканял ги водещият на събранието след края на доклада.

Тих шепот и пак мълчание. Накрая най-отраканият от шопите взел думата:

– Я сакам да питам… - и млъкнал.

– Кажи, Вуте, не бой се!

– Я сакам да питам: дека е лебо?

Минало известно време. Направили отново събрание и пак започнали уговарянията:

– Питайте смело, другари! Всичко ще ви обясним. С наведени глави мълчали шопите. Накрая един от по-младите се престрашил:

– Я сакам да питам: дека сега е Вуте, дека пита, дека е лебо?

Това ми разказа внукът на Вуте след повече от половин век. По шопска традиция носи дядовото име. Случката ми звучеше като политически виц, но той се кълнеше, че е истина.

Моят приятел Вуте от 21 век мълчи и не пита. Използва вековния опит на дедите си, че „срещу ръжен се не рита“, мъдростта за преклонената главица и острата сабя и не на последно място случката с дядо

му, за която ми казаха, че е измислил сам. Нови времена, ама май нравите са си същите, че и по-лоши. Демокрация има, ама работа няма. Многото предприятия в различните населени места останаха в спомените на още помнещите. Началникът на единствената малка фабрика в областта е повече от „велик“. Той е Господ!

– В ръцете съм му. – оплаква се Вуте. – У него е и ножо, и лебо. През ден ме уволнява. „Много да не знаеш, ми дума, че видиш ли опашката от безработни на портало. Ще затвориш вратата отвънка“. И я си траем, ако съм унук на репресиран. Децата требе да ядат. Ако сака не само ръка, че му цаливам, а и …

– Ама много си се уплашил, бе Вуте! – прекъсвам го аз. – Нали видя, че върнаха Пена от другата бригада на работа, защото била неправилно уволнена. Има и съд.

– Върнаа я верно, ама след седмица па я уволниа. Реши ли началнико да ти дири цаката, не мож му избегаш. Ама и Пена отворила уста! Краднали – краднали, земали големи бонуси – земали. Зажми малко, ама она – не.

– Браво на теб! Предаде се без бой. – му казвам. – Нали си все още на работа. Защо толкова се страхуваш?

– Как да се не плашим кото немам пари. Ората кога краднаа я дремах. Сега – ако ми е!

– Все пак е демокрация. Можеш да говориш свободно, да напишеш във вестниците, да се оплачеш в някоя телевизия. – не се предавам аз.

– Лай си гладен! – сопва ми се Вуте. – Некой да те чуе? Знаеш ли приказката, че умното куче на голема сватба не лае. Я не лаем и на мъненка.

От няколко месеца не срещам Вуте и ми липсват разговорите с него. Някои казват, че емигрирал в Америка, други в Норвегия, а зевзеците в шопското село твърдят, че станал началник в София. Партията на братовчед му дошла на власт и роднината му ударил едно рамо. И все пак, много ви моля, ако някой знае „дека е Вуте”, нека ми се обади! †

Александър **ВУТИМСКИ**

БЪЛГАРИЯ

Небето ти е бяло и високо.
Земята ти е слънчева и тиха.
Сега ще ти разкажа, както мога,
една безшумна изповед във
стихове.

Обичам теб и твоите предания,
и песента за Марко Кралевити.
Ще ми напомнят дълго пещерите
ти
за чудесата на свети Ивана.

Обичам твойте каменни чешми
със надписи на стари благодетели,
които чак от Ерусалим
донасяли смирено даровете си.

Обичам твойте манастири шарени
и тихите им, кротки параклиси
със избелели фрески и олтари,
рисувани от стар иконописец.

Резбите твои, пъстрите забрадки,
сукманите, извезани със сърма,
и бъклиците, светлите ти
празници,
с които съм заченат и откърмен.

Безмълвна, стара, хубава
България,
под златното ти, приказно небе
аз дишам твоя здрач като дете,
което спи във стара, родна къща.†

Никола **НИКОЛОВ**

ПРОЛЕТ В СВОГЕ

Над градини и поляни
цветни облаци се носят.
Птиците ме будят рано,
чувам ги и нощем.

И накацали по жиците,
по дървета нацъфтели,
за любов се търсят всичките
със омайните си трели.

Как да спя сега в такава
пролет нежна, гласовита –
красотата полудява
с поетичния си ритъм.

Мисълта ми бързо зрее,
сякаш с мен са боговете,
леко словото се лее
и се нижат стиховете.

Всичко стана толкоз странно
чувствам се прекрасно болен.
Птиците ме будят рано,
моят град е тяхна столица. †

Симеон **НАЙДЕНОВ**

ИЗПОВЕД

Ако дъждът ме намокри –
виновен ли е дъждът?
Ако на леда се подхлъзна –
виновен ли е ледът?
Ако снегът ме затрупа –
виновен ли е снегът?
Ако зората е здрачна –
нима виновна е тя?
Ако нощта е кошмарна –
в кого да търсим вина?
Ако денят е прибулен –
що за ден ще е той?
Ако светът е застинал –
свят ли е това, Боже мой?

Въпроси… Въпроси… Въпроси…
И отговор – толкова лек:
Всичко това е, защото
все още съм жив! И човек. †

„КЛЕПАЛОТО БИЕ" И В 2022 ГОДИНА ...

„Там от снощи бие и не спира тихото клепало в манастира. Там сега се пеят чудни песни – богомолни, радостни, възкрѐсни."

Излезе от печат „КЛЕПАЛОТО БИЕ" – Антология на българската християнска поезия, том I. Изданието е плод на многогодишен труд; съдържа повече от 120 автори и над 450 творби. Книжното тяло е около 440 стр.

Свещ. Лъчезар Лазаров събра и нареди „Антология на българската християнска поезия", чийто първи том излезе в края на отминалата година , дело на издателска къща „Александрова дизайн" с редактори моя милост и Снежана Костадинова . Антологията се появи на бял свят с любезното съдействие на община „Своге", Асоциация „Емпирей", и подкрепата на много анонимни дарители .

Антологията, озаглавена „Клепалото бие" е събрала над 120 автори от двадесети и двадесет и първи век, сред които са Иван Вазов, Любен Каравелов, Петко Р. Славейков, Стоян Михайловски, Пенчо Славейков, Пейо Яворов, Николай Лилиев, Дора Габе, Димчо Дебелянов, Елисавета Багряна, Асен Разцветников и много други съвременни известни и не толкова известни автори, които имат в творчеството си религиозна и християнска тематика.

В предговора на богослова, писателя и издателя Иван Николов се подчертава: *„Поезията е дар от Небето ! Тя лекува човешкото равнодушие, грубост и сърдечна пустота…*

Истинската поезия просвещава ума, облагородява чувствата и прави човека по-добър. А когато тази поезия е и религиозна,

християнска ,тя ни напомня като нежен камбанен звън , че нашето истинско отечество не е този скоропреходен свят , че ние сме странници на тази земя , че сме деца на Бога , който с много любов ни очаква да наследим Неговия и наш общ Дом ."

„Клепалото бие! Влезте в храма на предлаганата книга и се насладете на нейните богати дарове !" – завършва още в началните страници Иван Николов.

Лозан Такев - Издател

За да бъде отпечатана книгата е нужна финансова подкрепа. Все още тиражът не е доплатен, а има и завишаване на цените на хартията и твърдите корици. Имената на дарителите (по желание) ще бъдат отбелязани в изданието с благодарности!

Който желае да си закупи един или повече екземпляри за себе си или за подарък, може да го направи на тел. **0885987833** (свещ. Лъчезар Лазаров). Цената на книгата е 20 лв., включително куриерските услуги до офис на Спиди / Еконт.

Средствата от продажбите ще бъдат използвани само и единствено за издаването на първия и втория том на Антологията!

Благодарности на всички!

Парични дарения за първия и втория том на книгата могат да бъдат превеждани по сметка:

ДСК, Лъчезар Петков Лазаров, IBAN: BG37STSA93000019313773

†

Ген.. Георги ***ПЕТРОВ***

ТРАДИЦИИТЕ СА СИЛНИ

Богоявление в Лом

Както всички знаем, шести януари е голям християнски празник – Богоявление. На този ден се отбелязва кръщението на Иисус Христос от Йоан Кръстител в река Йордан. По време на кръщението небето „се отваря” и Светият дух слиза над Христос във вид на гълъб. От небето се разнася глас: „Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение“. Оттук и названието на празника – Богоявление. Характерно и впечатляващо за него е връзката с водата. Всеки, който иска да е здрав през годината, се окъпва или поне се измива в студените води на река.

За поредна година на брега на Дунав в град Лом се проведе християнският богоявленски ритуал. Пред струпалото се множество в студените дунавски води за кръста се хвърлиха осем младежи. За трети път той бе изваден от Симеон Алексиев. За трети път той дари своята парична награда. След дарението си за читалище „Постоянство 1856” и МБАЛ „Св. Николай Чудотворец”, този път то е за развитие на детския спорт в града. За такъв жест, „Браво” на Симеон.

Той е на 27 години, завършил е Техническия университет в Габрово и работи във фирма „Хъс” в родния си град.

Другите младежи, участвали в ритуала, също получиха награди. Кметът д-р Георги Гаврилов пожела на ломчани здраве и сила. Присъстваха и председателят на Общинския съвет Христина Христова и зам. кметовете на Община Лом Хилда Владимирова и Стефан Панталеев. Отец Нестор отслужи богоявленски водосвет за здраве и благополучие.

Отбелязването на Богоявление и тази година в малкия град е доказателство, че традициите са живи и силни. †

Всяка зима, през януари, множество народ се стича в засипаните със сняг църковни дворове, при извори, кладенци и чешми, и под забулените с мъгла небеса се освещава водното естество. Някъде ходят на реката, за да си припомнят по-истинно и реално древния празник, денят, в който Христос дойде на река Йордан, за да се кръсти от ръката на св. Йоан Предтеча. Дървен кръст се хвърля във водата и най-смелите влизат в ледената стихия, за да го извадят. Някъде играят и българско хоро. Сигурно защото по нашите земи този празник се чества повече от 1700 години.

Бел. ред.

Много често и най-вече днес, напоследък, всред нас слабо личи вярата ни. Тя, някак си, се явява безплодна. Виждаме се загрижени, тревожни, сломени от внезапната загуба на близки хора. Тяхната кончина се понася в медийния ефир… Всички заговарят за нея. Броят починалите и ги съобщават всеки ден. Това се превърна в ежедневие.

До мен всичко това стига като хорска мълва, тъй като не гледам телевизия, не слушам радио (освен музика) и не следя новини в интернет. Но въпреки това, зная за споменатите събития. Колко силен е отзвукът!

Като свещеник съм свидетел на много радост и нещастия – с тях е изпълнен животът на всички хора. Най-страшното нещо в земния живот са болестите, които често водят до смърт. Непоносимо тежко е, когато болният е малко дете. И тук не става въпрос за някоя настинка или ангина, нито дори за детската пневмония, въпреки, че и тя вече трудно се лекува. Имам предвид нелечимите заболявания, аномалиите, психосоматчните увреждания на новото време, аутизмът в безбройните му леки и тежки форми. (Макар той да не води до смърт, променя до неузнаваемост и завинаги живота на цялото семейство.) Ако прибавим към числото до тук (независимо какво е то) всичките аборти, загиналите деца в катастрофи, мъртво родените и починалите в първите дни след раждането!? Схващате ли за какво ви говоря? Сега си представете, че цялата тази черна статистика всеки ден се съобщава сутрин, по обед и вечер – по всички медии! Как ви се струва! Това не е вирус и няма да премине НИКОГА! Напротив, бройката ще се увеличава. Какви мерки предприехме срещу абортите? О, прощавайте за неудобната тема.

Истината е, че всички болести на този свят са допуснати заради нашите грехове. Греховете на здравите, разбиращи, знаещи и можещи „индивиди“. (Слушам, че така ни наричали напоследък.)

Отново като свещеник ще отбележа, че досега никога не съм могъл сам да помогна на никого за нито един негов проблем. Грешал съм много пъти, когато съм си мислел, че го правя. Но винаги, когато съм молил Бога за помощ – получавал съм такава; разнообразна – от към време, сила и вид!

Мога да говоря много за човешкото здраве. Няма да го сторя. Мога да говоря много за имунитета и здравословния начин на живот, но и от това ще се въздържа, въпреки, че никак няма да развивам теории, а ще говоря от опит.

Едно, обаче зная със сигурност. Колкото е по-усилно времето, в което живеем, толкова по-усилна трябва да бъде нашата молитва. Колкото повече нечестие, нещастие и зараза (не само болестотворна) ни заобикалят, толкова по-свят трябва да е нашият живот. Защото заради нашето въздържание и невеществените ни жертви, Бог може и ще изцери и нас самите, и тези около нас!

Нима не е достатъчно ясно и категорично псалмопението: *„Няма да се уплашиш от ужасите нощем, от стрелата, която лети денем, от ходещата в тъмата язва, от заразата, която опустошава по пладне. До тебе ще паднат хиляда, и десет хиляди теб отдясно; но до тебе няма да се приближи“* (Пс. 90:5,6,7)

Толкова години са ме учили да вярвам, че *„Ако Господ не съзида къщата, напразно ще се трудят строителите ѝ; ако Господ не опази града, напразно ще бди стражата.“* (Пс. 126:1) Точно сега ли да отстъпя от тази си вяра, когато ми е най-необходима?

„Ако Бог не е сътворил смъртта, но тя е влязла в света чрез отстъплението от Него, чрез греха, то толкова повече Той не е сътворил болестите.“ (свещ. А. Грачев)

И сина на цар Давид умря, но това не му попречи после да умие и помаже лицето си и да изрече думите *„като се уповавам на Господа, няма да се поклатя“* (Пс. 25: 1). И още *„пази ме като зеница на око; скрий ме в сянката на Твоите крила“* (Пс. 16:8).

Помнейки словата: *„Който живее под покрива на Всевишния, той обитава под сянката на Всемогъщия“* (Пс. 90:1), как мога да се усъмня в благия Божий промисъл спрямо мене и света?

Ще кажете, че тая мъдрост е безумна? Съгласен съм, защото точно така я нарича и св. ап. Павел: *„ако някой от вас мисли, че е мъдър на тоя свят, нека стане безумен, за да бъде мъдър“* (Кор. 3:18). † ***(От издателя)***

Безумната мъдрост